

Arrest

nr. 105 066 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 tot intrekking van het recht op vestiging en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies), betekend op 23 januari 2013.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij huwde op 8 mei 2003 met een Portugese onderdaan. Ingevolge dit huwelijk verkreeg verzoekende partij onbeperkt verblijf in het Rijk.

1.2. Op 8 mei 2007 is verzoekende partij gescheiden.

1.3. Op 29 maart 2011 wordt het huwelijk bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen nietig verklaard omwille van schijnhuwelijk. Op 18 september 2012 wordt dit vonnis bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen.

1.4. Op 2 oktober 2012 wordt beslist tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk alsook tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Betrokken vreemdeling verkreeg een C kaart op basis van gezinshereniging met zijn Portugese echtgenote B.D.S. s.A. {...} met wie hij huwde op 08.05.03. Hij diende een aanvraag vestiging in op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 op 25.06.03 en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Hij verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 25.11.03. Op 08.11.07 werd deze kaart omgezet naar een C kaart. Het Hof van Beroep van Antwerpen bevestigde op 18.09.12 (ref 2011/AR/1807) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 29.03.11 (AR 10.2858.A) en vernietigde hiermee het huwelijk tussen Z. {...} en B.D.S. {...} als zijnde een schijnhuwelijk. Het huwelijk is dus strijdig met de internationale en Belgische openbare orde. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan in België met de Portugese onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd arrest. Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit” wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

In uitvoering van de beslissing van van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie A.M. {...}, Adviseur

Wordt aan de genaamde Z.A. {...} geboren te K. {...} op {...} die de Pakistaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 07/02/2013 (15 dagen, datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten: {...}, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

REDEN VAN DE BESLISSING:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortvloeiende rechten. Zijn recht op vestiging werd ingetrokkene bij beslissing van 02.10.2012.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij arrest van het Hof van beroep van Antwerpen van 18.09.2012 (ref 2011/AR/1807) werd betrokkenes huwelijk met de Portugese onderdane B.D.S., C. {...} vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.

In uitvoering van artikel 74/14, §2, van de wet van 15 december 1980, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om:

Zich wekelijks aan te melden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt en

Een kopij van identiteitsdocumenten te overhandigen binnen de 15 dagen

REDEN VAN DE BESLISSING:

Gezien uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij geen ontzag heeft voor de Belgische migratiewetten bestaat het risico dat hij niet uit vrije wil gevolg zal geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Indien de betrokkene het grondgebied niet vrijwillig verlaat kan hij opgesloten worden met het oog op een gedwongen vertrek.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980: de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van VIJF jaar (maximum vijf jaar) indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene had volgens het Hof van beroep van Antwerpen (ref 2011/AR/1807) niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Portugese onderdane met wie hij huwde en zich in België vestigde. Hij heeft bewust en met een frauduleuze intentie misbruik gemaakt van de

Belgische procedures voor gezinshereniging. Het staat vast dat mijnheer gefraudeerd heeft teneinde zijn recht op vestiging te verkrijgen. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken wegens fraude op 02.10.12.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij werd bij brief van 28 maart 2013 in kennis gesteld van het feit dat zij over een termijn van acht dagen vanaf de kennisgeving van voormeld schrijven beschikt om de te laten weten of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. De verzoekende partij heeft bij schrijven van 29 maart 2013 tijdig te kennen gegeven geen synthesememorie neer te leggen. In toepassing van artikel 39/81, negende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt de annulatieprocedure voortgezet conform het eerste lid van voormeld artikel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel aan. Verder voert zij de schending van artikel 28 van de richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 aan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. Opdebeek, op.cit. p. 235 e.v.).

Dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; dat het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie; dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte; dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoeker; dat de bestreden beslissing een individuele draagwijdte heeft.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurs-handelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen; dat verzoeker burger is.

Dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd.

Dat niet de feiten zelf kunnen worden betwist maar de intrekking van het verblijfsrecht.

Tot de intrekking van het verblijfsrecht diende verzoeker immers te worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie.

Dat Richtlijn 2004/38 in art. 28 hieromtrent het volgende vermeld:[..]

Dat heel duidelijk art. 28 van de Richtlijn gedaagde gebied rekening te houden met de leeftijd, gezondheidssituatie, gezins en economische situatie sociale en culturele integratie.

Gezien verzoeker niet gehoord is kan zulks onmogelijk gebeurd zijn.

Dat bijkomend en niet in het minst verzoeker meent dat art. 28 van RL 2004/38 wordt geschonden gezien duidelijk geen rekening werd gehouden met deze bepaling. Dat verzoeker in dit verband ook verwijst naar het tweede middel.

Dat verzoeker gehoord had moeten worden alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend.

Dat de hoorplicht geschonden werd.”

3.2. Zoals de verwerende partij terecht opwerpt in de nota is de richtlijn 2004/38/EG omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.3. In het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 18 september 2012 waarbij de nietigverklaring van het huwelijk wordt bevestigd wordt vastgesteld dat verzoekende partij en de Portugese onderdaan allermindst een duurzame levensgemeenschap beoogden. Er wordt aangegeven dat in casu alles erop wijst dat het verblijfsrechtelijk voordeel dat verzoeker zou halen uit het huwelijk de enige reden is voor het aangaan van dit huwelijk.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder op grond van deze rechterlijke vaststelling oordeelde dat het vestigingsrecht van verzoeker diende te worden ingetrokken op basis van fraude.

De Raad merkt daarnaast op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602).

Waar verzoeker de schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht lijkt te willen inroepen moet worden benadrukt dat hij nalaat aan te geven welk belang hij heeft bij dit onderdeel van het middel daar hij niet aannemelijk maakt dat indien verweerder hem had gehoord dit tot nieuwe dienstige inzichten had kunnen leiden, die zouden hebben verhinderd dat de bestreden beslissing werd genomen. Zoals reeds aangehaald kan verzoeker de feitelijke vaststelling niet weerleggen dat hij door het aangaan van een schijnhuwelijk een verblijfsrechtelijk voordeel beoogde en aldus fraude heeft gepleegd. Wanneer een administratieve beslissing gesteund wordt op feiten die voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn en die niet worden betwist, dus wanneer het gaat om feiten die vaststaan en waarover de betrokkene geen verdere klaarheid kan brengen, is het bestuur er niet toe gehouden de betrokkene te horen (RvS, 19 juli 2012, nr. 220.341).

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing werd genomen na het arrest van het hof van beroep te Antwerpen waarbij het huwelijk tussen verzoeker en de Portugese onderdaan nietig verklaard werd. De Raad wijst erop dat de instelling van het huwelijk de Belgische openbare orde raakt. Verzoeker betwist geenszins dat het huwelijk, op basis waarvan hij zijn verblijfsrecht heeft verkregen, nietig werd verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en dat dit vonnis bevestigd werd door het hof van beroep te Antwerpen, omwille van een schijnhuwelijk. Door het aangaan van een schijnhuwelijk heeft verzoeker een inbreuk gepleegd op de civielrechtelijke openbare orde.

De rechtsgevolgen van de ontbinding van het huwelijk door nietigverklaring gelden ex tunc. Ten gevolge van de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker wordt hij geacht nooit gehuwd te zijn geweest met de Portugese onderdaan, en nooit aan de voorwaarden te hebben voldaan om een verblijfsvergunning te krijgen in de hoedanigheid van echtgenoot van een EU-onderdaan. Alle rechten die uit dit huwelijk voortvloeien, komen te vervallen en bijgevolg kon de verwerende partij in alle redelijkheid vaststellen dat het recht op vestiging, dat verzoeker in functie van zijn huwelijk heeft verkregen, geacht wordt niet te bestaan, aangezien ook het huwelijk geacht wordt nooit te hebben bestaan. Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een machtiging tot vestiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, Intrekking van de administratieve rechtshandeling, Brugge, die Keure, 1994, 54).

Waar verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn leeftijd en dergelijke, dient er nogmaals op te worden gewezen dat de nietigverklaring van het huwelijk met de Portugese onderdaan met terugwerkende kracht geldt, zodat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk (RvS 7 december 2004, nr. 138.115). Verzoekers verblijfstoestand moeten worden vastgesteld als hadden dit huwelijk en de gevolgen die eruit voortvloeien nooit plaatsgevonden.

3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Gelet op voorgaande bespreking maakt verzoekende partij geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

3.5. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in

dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het recht in haren hoofde niet voorzienbaar was, noch dat zij de rechtmatige verwachting kon koesteren dat zij ondanks de fraude haar verblijf kon behouden.

3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.7. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 42quater of 42septies van de Vreemdelingenwet. Verder voert zij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook de schending van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Zij meent tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat ingevolge de nietigverklaring van het huwelijk verzoeker nooit een verblijfsrecht had mogen krijgen en zelfs geen visum had kunnen krijgen.

Dat om reden van fraus omnia corrumpit het verblijfsrecht ab initio wordt ingetrokken.

Dat verzoeker stelt dat deze redenering in strijd is met de wet.

Immers de wetgever heeft het geval van fraude/schijnhuwelijk zeer duidelijk ondervangen in de Vreemdelingenwet.

Dat gezien verzoeker getrouwd was met een Portugese, hij verwijst naar art. 42quater van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar art. 42quater van de Vreemdelingenwet:

{..}

Derhalve heeft de wetgever het geval van schijnhuwelijk ondervangen in de Vreemdelingenwet namelijk in §1 4° en 5° van art. 42quater.

Dat gedaagde derhalve zich niet kan beroepen op fraus omnia corrumpit om het verblijfsrecht ab initio te vernietigen. Gedaagde duidt trouwens op geen enkele wijze aan hoe zij dit kadert in de Vreemdelingenwet. Er wordt immers geen enkele verwijzing gemaakt naar enig artikel uit de Vreemdelingenwet wat in elk geval een schending oplevert van de materiële motiveringsplicht.

Dat verzoeker echt niet inziet hoe men kan komen tot het besluit van gedaagde zonder toepassing te maken van art. 42quater van de Vreemdelingenwet.

Zeer duidelijk heeft de wetgever gewild dat schijnhuwelijken verblijfsrechtelijke gevolgen zouden hebben maar zij heeft dit willen beperken in de tijd meer bepaald tot een maximum van vijf jaar.

Dat de bestreden beslissing genomen werd in de loop van het negende jaar van zijn verblijf zodat de termijn om dergelijke beslissing te nemen hopeloos voorbij is.

Dat de redenering van gedaagde faalt en art. 42quater van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Dat de motiveringsplicht geschonden werd door geen rekening te houden met art. 42quater en doordat gedaagde benevens fraus omnia corrumpit geen enkele wettelijke grondslag kan weergeven waarop de bestreden beslissing wordt gesteund.

Dat ondergeschikt men ervan uit zou gaan dat het om een geval zoals omschreven in art. 42septies dan meent verzoeker dat ook dit niet kan worden toegepast.

Dat het artikel als volgt luidt:

{..}

Dat verzoeker verweten kan worden een huwelijk te hebben aangegaan met een valse intentie maar niet dat hij valse informatie of vervalste documenten zou hebben gebruikt. Dat bovendien art. 42septies niet in overeenstemming is met art. 28 van Richtlijn 2004/38 dat in alle gevallen gebied rekening te houden met de in het eerste middel ontwikkelde elementen.

Wat betreft art. 54 van het KB Vreemdelingen

Dat art. 54 van het KB als volgt luidt:

{..}

Dat verzoeker vaststelt dat hij geen bijlage 21 mocht ontvangen maar een bijlage 13sexies samen met een beslissing intrekking verblijfsrecht.

Dat indien een van bovenvermelde artikelen van toepassing zou zijn had verzoeker derhalve een bijlage 21 ontvangen hetgeen niet het geval is.

Dat art. 54 van het KB derhalve geschonden werd.

Nog meer ondergeschikt: Sui generis vorm van intrekking

Dat tenslotte verzoeker meent dat de beslissing noch gebaseerd is op 42 quater noch op 24 septies en het dus gaat om een sui generis vorm welke wordt gederiveerd uit het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" dan meent verzoeker dat de beslissing werd genomen door een niet bevoegd persoon. Immers dergelijke beslissing komen niet voor in het Ministerieel besluit van 9 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat een dergelijke besluit enkel en alleen kan genomen worden door de Minister zelf bij gebreke aan delegatie aan een attache.

Dat de betrokken attache derhalve haar macht heeft overschreden en de beslissing genomen werd door een niet bevoegd persoon."

3.7. Verzoeker voert in wezen aan dat in de bestreden beslissing als juridische grondslag om de beslissing te onderbouwen niet kan worden verwezen naar het beginsel "fraus omnia corrumpit", omdat de wetgever het geval van "fraude/schijnhuwelijk" zeer duidelijk heeft ondervangen in de Vreemdelingenwet, meer bepaald in artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en duidelijk heeft gewild dat schijnhuwelijken verblijfsrechtelijke gevolgen zouden hebben, doch de gevolgen heeft willen beperken in de tijd tot een maximum van vijf jaar, terwijl de bestreden beslissing werd genomen in de loop van het negende jaar van verzoekers verblijf zodat zij aldus hopeloos te laat werd genomen.

Benevens het beginsel "fraus omnia corrumpit", zo stelt hij, wordt geen enkele wettelijke grondslag weergegeven waarop de bestreden beslissing wordt gesteund. Zo maakt verwerende partij geen enkele verwijzing naar de Vreemdelingenwet, noch kadert zij de bestreden beslissing binnen de Vreemdelingenwet. Verzoeker acht de redenering in de bestreden beslissing strijdig met de wet.

3.8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de intrekking van het verblijfsrecht op grond van het bestaan van een schijnhuwelijk slechts kan plaatsvinden binnen de in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, dient erop gewezen dat in de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarmee onder meer het artikel 42quater wordt ingevoegd, uitdrukkelijk wordt gesteld dat "de uitzonderingen die voorzien worden in § 4 voor de gevallen van nietigverklaring van het huwelijk, [...] van toepassing [zijn] onder voorbehoud van artikel 42septies [...] dat in overeenstemming met de richtlijn, bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of fraude op elk moment een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van het familielid" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer* 2006-2007, nr. 2845/001, 55).

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet stelt dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen vals of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Een termijn is niet voorzien. Aangaande deze bepaling wordt in de Memorie van Toelichting gesteld dat "dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit'" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer* 2006-2007, nr. 2845/001, 76)

Uit hetgeen voorafgaat blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in die gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht, het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" van een zodanig belang heeft geacht dat het een weerslag heeft gevonden in een uitdrukkelijke bepaling die niet voorziet in enige termijn voor de beëindiging. De verwerende partij kon derhalve, volledig in lijn met de ratio legis van de aangehaalde bepalingen, besluiten dat uit het arrest van het hof van beroep te Antwerpen is gebleken dat verzoeker de Belgische migratieprocedures heeft misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap met de Portugese onderdaan op te bouwen en zich dienvolgens bij het nemen van de eerste bestreden beslissing baseren op het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit", te meer nu verzoeker het bestaan en de rechtsgeldigheid van het arrest op geen enkele wijze betwist. Dat daarbij niet uitdrukkelijk werd verwezen naar enige bepaling uit de Vreemdelingenwet doet daaraan geen afbreuk, nu ontegensprekelijk is gemotiveerd dat de vastgestelde fraude aan de basis heeft gelegen van de bestreden beslissing en verzoeker aldus op een duidelijke wijze in kennis werd gesteld van de redenen die tot deze beslissing hebben geleid. De

verwerende partij kon zich in casu steunen op het algemeen rechtsbeginsel "Fraus omnia corrumpit" en hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de bepalingen van artikel 42quater of 42septies van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).

Voorts dient nog te worden gewezen op wat volgt :

De hiervoor vermelde bepalingen hebben betrekking op de beëindiging van het verblijfsrecht. Uit hetgeen vooraf is gegaan blijkt al dat de bestreden beslissing niet in strijd is met artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op deze beëindiging en dat door verzoeker uitdrukkelijk werd ingeroepen. In de mate dat verzoeker zich gegriefd voelt door het feit dat de bestreden beslissing spreekt over de intrekking van het verblijfsrecht en daarmee formeel doelt op het ab initio doen verdwijnen ervan, dient erop gewezen dat in zijn arrest van 14 april 2005 het Hof van Justitie stelt dat *"het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend [wordt] aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt"* (HvJ van 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28; cf. HvJ van 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591, punt 74). Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart, maar louter uit het bestaan van de familieband die is ontstaan door het huwelijk. Nu dit huwelijk nietig werd verklaard, en het dus wordt geacht nooit te hebben bestaan, kon de verwerende partij terecht stellen dat het verblijfsrecht ab initio als onbestaande moet worden geacht.

3.9. Een schending van de formele motiveringsplicht – en niet de materiële motiveringsplicht, zoals verzoeker verkeerdelijk stelt – zoals onder meer opgelegd door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, is derhalve niet aannemelijk gemaakt, nu uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die hebben geleid tot de bestreden beslissing kent, net zomin als een schending van artikel 42quater of 42septies van de Vreemdelingenwet.

3.10. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de kritiek van verzoeker dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet niet in overeenstemming zou zijn met de richtlijn 2004/38 niet dienstig is. Immers blijkt dat artikel 42septies net de omzetting beoogt van artikel 35 van voornoemde richtlijn, waar gesteld wordt dat de lidstaten de nodige maatregelen kunnen nemen om een in de richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. Met zijn betoog toont verzoeker geenszins aan dat de omzetting van de richtlijn 2004/38 naar Belgisch recht niet correct geschied is.

3.11. Verzoeker kan evenmin de schending van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit dienstig aanvoeren, nu alleszins blijkt dat de eerste bestreden beslissing zich ent op het rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit en de tweede bestreden beslissing op de artikelen 7 en 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Zoals uit voorgaande bespreking blijkt heeft de wetgever enorm belang gehecht aan het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit", dermate dat dat tevens een weerslag heeft gevonden in een uitdrukkelijke bepaling. Deze uitdrukkelijke bepaling, die een toepassing is van het rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit", met name artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, is wel opgenomen in het delegatiebesluit van 18 maart 2009. Daar de gemachtigde toepassing maakt van het rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" dat een weerslag heeft gevonden in dit artikel, blijkt aldus ontegensprekelijk dat de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris, wel degelijk bevoegd is een beslissing te nemen die gebaseerd is op het rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit".

3.13. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER